

Radnai István

a kalapomat levéve

időmet elveszítem ebben a háborúban
az internet aknamező mély álom a vírus
első öt évemben gyerek voltam
első öt évemben béke volt
első öt évemben nem éreztem semmit
a cselédlány húzott magával a faszorba
utoljára látni bakának halálra öltözötten
utoljára látni vállán szuronyos puska
lovakkal vontatott ágyú mellett
az évszázad tévedését hogy házaseset várja

az időmet vesztegeti ez a század újra
nyolcvanon túl mély államból ébred a vírus
kikel a háború vetése
évelő gyomok verik fel az anyaföldet
anyákat veri az özvegység
meghal vagy menekül szőke fia
front hömpölyög folyamok és tengerek közt
a gyász feketébb a csillagtalan éjszakánál
elvesztem utolsó időmet
elvesztettem nyolcvanon túl a vétkeimet
elvesztettem erényeit az öregségnek
újra átélem magamban az ostromot
látom jönni a katonákat

látom jönni a katonákat
hadifoglyokat arany jegygyűrűvel a zsebükben
a gyűrűvel az elesettek üzennek
az évszázad tévedését árvákat családi életet
az internet aknamező
általános a múlás a múlandóság
elvesztegetett idő

RADNAI ISTVÁN (1939) költő, író. Legutóbbi kötete: *Szívtáji Magyarország* (versek, 2019).

ne olvasd a tegnapi újságot
ne olvaszd fel a mélyhűtött múltat
mély ásítás torka az állam
létezik a nem létező
a valóság ágyú torka sziszeg a rakéta
a hegyláncok mögött elveszett az idő
ne olvasd a tegnapi újságot a betű öl

virágot ont a rét sugarat ont nap
bárány legel a selymes fűben
erdőszélén a fák alatt rozsdás sisak
rozsdás sisak a síron már korhad a kereszt
az idő gyógyítja a hegyek sebeit
rügyet fakaszt az eltemetett idő
ne olvasd a tegnapi újságot a betű öl

a félrevert harang sirat minden holtat
az elvesztegetett tehetség nem szolgál
mély állam az evilág
az evilág ura a gonosz
minden egyensúlytalan lépés
elvesztegetett idő
a betű öl az internet aknamező
nyolcvan évem fölött a vírus uralja az időt
nyolcvanöt fölött ha mindent elveszíték
szörnyű szél kel a kárpátok mögött

tavasz van a gólyák kelepelnek a tocsogókon
felengedett a fagy újjáépül a fészek
nyárra a fiókák is szárnyra kapnak
gyümölcsöt kínál az ős
édes gyümölcs a béke
már azt hiszed tavaszra visszatérnek
az elvesztegetett évek

elvesztegetett évek nem látom a katonákat
fekete menyasszonyok menyasszonyok feketében
mély álom fekete fátylak lobognak a szélben
megdőlt az útszéli kereszt

megdőlt az útszéli kereszt
a távolból az idő határán belül
megszólalnak a harangok a földet eke szántja

az idő határán belül
millet parasztja kalapját levéve áll asszonya mellett
angeluszra harangoznak
kévében az idei búza
gondos kezek rakták a kalangyát
az elveszett idő megtérül
ki gondol ma háborúra
kulcsra zárva mély álomban a vírusok
adjunk hálát életben maradottak

Tolnay Imre: Kijelölt helyek, 2011

